

BARTALIS JÁNOS

MIKOR NEM TUDOK VERSET ÍRNI

Nagyon fáj, mikor nem tudok verset írni.
Ég a belsőm, keserű folyadék mar, bódult vagyok.
Az élet sötétté és elviselhetetlenné válik.
Kétségbeesem, meghalni szeretnék. Minek élni,
ha egy rongyos verset sem tudok megírni?
Ha nem találok egy hitvány szót, egy nyomorult
jelzőt? A sok ezer és tizezer szó közül pedig
csak egy kellene, egyetlenegy és én éppen azt
az egyet nem tudom fellelni. Nem tudom megfogni
a darabokba szakadó lelkem, a bizonytalan fájást.

Minden önmagamban kavarog, sötétben forog,
körben jár, halálosan, helyben, mint fekete örvény,
mélyen és mélyen. Zúg és ordít a tengerfenéken valami.
A börtöncellában dörömböl valaki — halálraitelt —
veri a cella falait: „Istenem! Segíts! Segíts!”
„Vonultsd el a szörnyű éjszakát!” Beteg köd lep
meg. Nem látok. Kiáltani szeretnék, nem tudok,
szájam nem engedelmeskedik. Nem hallok, érzék-
szerveim felmondták a szolgálatot. Csak a vad
morajlás bömböl kihívóan vagy még az sem.
A megváltó szó nem jön, a kinyilatkozás nem
jön, a felszabadulás késik. Mi lesz? Mi lesz?
Elnyel az örvény.

De egyszerre a sötét ég kiderül.

(A költő hagyatékából)

PANEK ZOLTÁN

SZALAG-SZAKADTÁIG

(Álomból ébredve)

Lelkünk, a láthatatlan filmszalag, homálylik, szakad, előhívó eső hull, beáznak
képsorok, fut az út meztelen, álomba a szalag, aligrágók, végigrágók pusz-tít-
gat-ják virágom virágát, fény bágyad a hangson, kéményseprőt mutat korom
szükségtelen felvételen, (ki sír délután is?), vonatok térítgetnek, lefejeznek abla-
kok, tiszta vizen híd feszül, színes minden, még a hűvöskék emlékek is, csupa
költés, felépülnek romok, filmszalag nézi magát előre-hátra, nagyvilágba, test-
közelségbe tárva: lélek — míg a szalag szalad, szalad, szalad, szalad. Szakad.

TELEHOLD A FENYŐK HEGYÉN

Alighogy elment a nap —
a Napraforgó Hold már
fénymásoló; akárcsak te,
eleven aranypont:
futsz egy végtelen
körmondát előtt,
nyugodni-kevés egen-földön:
űrcsipe dércsipe.

Elfelejtett-magát
magányod nem oldja
megnyugvás törvényben.
Vonz-taszít: befejezett fejezet.
Múltékony késésben,
bensőd rég-hült helyén —
szívem még szívednél melegszik.

Szeretettel köszöntjük a szerzőt 50. születésnapján.